

Toch thuis.

„Drinken we nog een drupsie
O, wat is 't leven sjeun!”

brulden ze achter met gorgelig keel-geschreeuw.

La maar schreeuwen, dacht ze toen. Morgen ging ze toch, dat kon er nou nog wel bij. Morgen was de ellende gedaan. . . .

Telkens als ze even uit d'r hazenslaapje ontwaakte, dacht ze dadelijk „morgen ga 'k weg, weer op m'n eigen,” en het zalige gevoel van rust, dat dan over d'r kwam, deed ze weer insluimeren.

Den volgenden morgen stond ze bijtijds op. 't Was lekker weer. 't Zonnetje speelde luchtige lichtvlekjes over den vloer. 't Kanarietje zat zoetjes te orgelen en dan weer gezellig te knabbelen op z'n zaadjes. Oudje voelde zich nu flink weer, zoo flink, dat ze weer alles zou kunnen. D'r vaste plannetje diep in d'r bracht zoo'n ontroerende blijdschap over d'r, dat ze zich wel twintig jaar jonger voelde. Als Aal zich nou maar bepraten liet.

„Goeie morgen, Aal”, groette ze en toen ze geen antwoord kreeg, „wat is 't lekker weertje hé?”

„Ja,” antwoordde Aal kort; ze voelde zich nog wat doezelig van gisteren.

„'k Wou d'r eens uit, Aal, 's op de mart kijken,” zei oudje zoo onverschillig mogelijk.

„Dat kan je toch alleen niet, wat verzin je nou weer, ik kan zóó niet uit den rommel loopen”, en toen opoe niets antwoordde, zei ze met spijt over d'r hardheid, „laat Piet dan maar meegaan, 'k heb 'm thuis gehouen om den rommel, je blijft toch niet zoolang weg.”

Eerst had Piet weinig zin, maar oudje overreedde hem. „Dan krijg ie wat onderweg.” Ze begreep, dat Aal haar alleen toch niet zou laten gaan.

Trillend van juichende vreugde stommelde ze achter Piet de trap af, als een vluchteling, die bijna buiten gevaar is.

„Nou hem weg zien te krijgen,” dacht ze toen listigjes.

In een poort lagen eenige jongens op de knieën om het knikkerputje.

„Doe je niet mee, Piet,” riepen ze, „of ga je met je opoe mee, geef ze dan een handje.”

„Hier,” zei opoe gauw, „twee centen, ga maar een half uurtje knikkeren, 'k kan nou

best alleen, maar niet te laat thuis hoor, anders krijg ik van je vader.”

Piet was er al vandoor.

En 't oudje ging verder, zoo vlug ze kon. Nu ze alleen was, kwam er zoo'n hunkeren in d'r om er gauw te zijn, dat ze telkens even moest rusten om op adem te komen. Onderweg kocht ze al wat koffie en suiker, dan had ze dadelijk een lekker bakje.

Ze nam er een half onsje brokken bij, misschien kwamen er wel een paar buurtjes goeiendag zeggen, omdat ze d'r weer in was. Heerlijk vond ze het, die boodschappen! Nou was ze weer vrij, dat voelde ze door al d'r leden als een weelderige trilling.

Toen ze het hofje binnentrad door het lage leuke poortje, kwamen haar de tranen in de oogen. Even bleef ze staan.

Er hing een wonderlijke stilte als in de kerk. Alleen vrouw Berte bij de pomp klepte met den slinger korte frisch-opklinkende slaagjes, die als klokkespel in 't ronde klonken.

Het zonnetje blikkerde op de goudgele klinkertjes, zette de huisjes aan den eenen kant stralend en klaar in het juichende licht. Aan den anderen kant in den schaduwband zat doove Aagje rustig te breien. De tuintjes knusjes klein en netjes verzorgd met hier en daar een frisch lapje wit over de hekjes. En daar in het hoekje stond haar huisje, haar eigen huisje. . . .

Even moest ze zich flink houden, want een vreemde duizeling prikkelde weer in d'r hoofd.

„Daar hebben we warempel vrouw Leendertsz weer,” begroette een buurtje haar, „wel, wel, je heb 't uitgehouen hoor. Weer opgeknapt? De melkboer vertelde, dat je gevallen was.”

„'k Ben d'r weer!” juichte 't oudje bijna, „en nou ga 'k er nooit meer uit.”

Van alle kanten kwamen ze aan. Vrouw Leendertsz was terug! Een gebeurtenis in 't rustige hofje, streng gescheiden van de stadsdrukte.

Maar het oudje had haast om thuis te komen.

„'k Kom straks nog 's praten,” zei ze, „eerst m'n boeltje weer 's zien.”

Midden op de trap moest ze even rusten,